योऽयं रुधिररक्ताङ्गो राज्ञां मध्ये पितामहः । किम्प्रवक्ष्यति दुर्द्धर्षः समेत्य परलोकजित् ।
जलसन्धं महेष्वासं पश्य सात्यकिना हतं । मदर्थमुद्यतं शूरं प्राणांस्त्यक्त्वा महारथ ।
काम्बोजं निहतं दृष्ट्वा तथाऽलम्बुषमेव च । अन्यान् बहूंश्च सुहृदो जीवितार्थोऽद्य को मम । ६५२५
व्यायच्छन्तो हताः शूरा मदर्थे येऽपराङ्मुखाः । यतमानाः परं शक्त्या विजेतुमहितान्मम ।
तेषां गत्वाऽहमानृण्यमद्य शक्त्या परन्तप । तर्पयिष्यामि तानेव जलेन यमुनामनु ।
सत्यन्ते प्रतिजानामि सर्व्वशस्त्रभृतां वर । इष्टापूर्त्तेन च शपे वीर्य्येण च सुरैरपि ।
निहत्य तान्रणे सर्व्वान् पाञ्चालान् पाण्डुभिः सह । शान्तिं गन्तास्मि तेषां वा रणे गन्तास्मि लोकतां ।
सोऽहं तत्र गमिष्यामि यत्र ते पुरुषर्षभाः । हता मदर्थं सङ्ग्रामे युध्यमानाः किरीटिना । ६५२०
नहीदानीं सहाया मे परीप्सन्त्यनुपस्कृताः । श्रेयो हि पाण्डून्मन्यन्ते न तथास्मान्महाभुज ।
स्वयं हि मृत्युर्व्विहितः सत्यसन्धेन संयुगे । भवानुपेक्षां कुरुते शिष्यत्वादर्ज्जुनस्य तु ।
अतो हि निहताः सर्व्वे येऽस्मज्जयचिकीर्षवः । कर्णमेव तु पश्यामि सम्प्रत्यस्मज्जयैषिणं ।
यो हि मित्रमविज्ञाय याथातथ्येन मन्दधीः । मित्रार्थे यो जयत्येनं तस्यार्थो ह्यवसीदति ।
तादृग्रूपं कृतमिदं मम कार्य्यं सुहृत्तमैः । मोहाल्लुब्धस्य पापस्य जिह्मस्य धनमीहतः । ६५२५
हतो जयद्रथो राजा सौमदत्तिश्च वीर्य्यवान् । अभीषाहाः शूरसेनाः शिवयोऽथ वशातयः ।
सोऽहमद्य गमिष्यामि यत्र ते पुरुषर्षभाः । हता मदर्थं सङ्ग्रामे युध्यमानाः किरीटिना ।
न हि मे जीवितेनार्थस्तानृते पुरुषर्षभान् । आचार्य्यः पाण्डुपुत्राणामनुजानातु नो भवान् ।
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि जयद्रथवधपर्व्वणि दुर्य्योधनानुतापे पञ्चाशदधिकशततमोऽध्यायः ॥ १५० ॥
॥ धृतराष्ट्र उवाच ॥ सिन्धुराजे हते तात समरे सव्यसाचिना । तथैव भूरिश्रवसि किमासीद्वो मनस्तदा ।
दुर्य्योधनेन च द्रोणस्तथोक्तः कुरुसंसदि । किमुक्तवान्परं तस्मै तन्ममाचक्ष्व सञ्जय । ६५३०
॥ सञ्जय उवाच ॥ निष्टानको महानासीत्सैन्यानां तव भारत । सैन्धवं निहतं दृष्ट्वा भूरिश्रवसमेव च ।
अवामन्यन्त ते सर्व्वे तव पुत्रस्य मन्त्रितं । येन मन्त्रेण निहताः शतशः पुरुषर्षभाः ।
द्रोणस्तु तद्वचः श्रुत्वा तव पुत्रस्य दुर्म्मनाः । ध्यात्वा मुहूर्त्तं राजेन्द्र भृशमार्त्तोऽभ्यभाषत ।
॥ द्रोण उवाच ॥ दुर्य्योधन किमेवं मां वाक्शरैरुपविध्यसि । अजय्यं हि तदा सङ्ख्ये ब्रुवाणं सव्यसाचिनं ।
एतेनैवार्ज्जुनं ज्ञातुमलं कौरव संयुगे । यच्छिखण्ड्यवधीद्भीष्मं पाल्यमानः किरीटिना । ६५३५
अवध्यं निहतं दृष्ट्वा संयुगे देवदानवैः । तदैवाज्ञासिषमहं नेयमस्तीति भारती ।
यः पुंसां त्रिषु लोकेषु सर्व्वशूरममंस्महि । तस्मिन्निपतिते शूरे किं शेषं पर्य्युपास्महे ।
यान् स्म तान् ग्लहते तात शकुनिः कुरुसंसदि । अचान्न तेऽक्षा निशिता बाणास्ते शत्रुसाधनाः ।
तत्र ते घ्नन्ति नस्तात विशिखा जयनोदिताः । यांस्तदाख्यायमानस्त्वं विदुरेण न बुध्यसे ।
यास्ता विलपतश्चापि विदुरस्य महात्मनः । धीरस्य वाचो नाश्रौषीः क्षेमाय वदतः शुभाः । ६५४०
तदिदं वर्त्तते घोरमागतं वैशसं महत् । तस्यावमानाद्वाक्यस्य दुर्य्योधन कृते तव ।